

Tal dia com avui fa...

1 any

Caiguda

El preu del lloguer cau a la ciutat de Barcelona. La pressió baixa perquè la demanda local no pot pagar i la internacional s'ha frenat.

10 anys

La crisi de Spanair

El govern i La Caixa finançaran la compra de Spanair. Ajudaran amb un préstec l'aerolínia perquè acabi en mans catalanes.

20 anys

L'estabilitat d'Aznar

El president del govern espanyol, José María Aznar, augura un 1998 "tranquil" després de parlar amb Pujol i Arzallus.

Full de ruta

Xevi Sala

Els reis de veritat

Tres de cada quatre capitals de comarca de Catalunya han tingut un rei Baltasar de veritat, sense pintar, en les cavalcades d'aquest any. És una dada que ens hauria de fer enrogir de vergonya, també de veritat, sense pintura vermella, perquè ja no hauria de quedar ni una sola població sense Reis autèntics. Pintar blancs de color marró pensant que és massa entretingut buscar-ne de genuïns capaços d'assumir el paper amb mèrit i eficàcia mereix un adjectiu prou conegut. Aquell adjectiu que sempre rebutgen els qui més el practiquen. Durant molts anys el rol del rei més simpàtic ha estat sovint assumit gràcies al voluntarisme de ciutadans que, per vocació de servei o per simple divertiment, s'han transvestit sota la túnica oriental. Però hi ha discriminacions militants i discriminacions inconscients, totes dues igualment negatives, i mai és tard per corregir costums antiquats. Per això ha fet fortuna la iniciativa impulsada per Casa Nostra

Hi ha discriminacions militants i discriminacions inconscients, totes dues igualment negatives, i mai és tard per corregir costums antiquats

Casa Vostra amb l'objectiu de començar a normalitzar la tria de candidats en les cavalcades per adaptar-les als temps moderns. En algunes poblacions han estrenat actors am la pell natural per primer vegada en 60 anys i això ja demostra el salt qualitatiu que feia falta. Com si encara trobéssim normal, com passava als anys vuitanta del segle passat, que els negres dissecats s'exposessin en museus o que els ajuntaments expedissin carnets de procedència als africans. Assumir aquesta anomalia amb naturalitat seria acceptar que encara estem en l'època de la invenció del cinema sonor, quan el primer actor que va parlar va ser un blanc entintat. Sí, endavant amb el salt qualitatiu, i a on sigui possible també fent-lo extensiu a patges i carters, sense traïr la celebració de la tradició per a tots aquells que la respecten i aplaudeixen. Perquè una cosa és entabanar la mainada amb la il·lusió dels regals màgics i una altra ben diferent, emmascarar-los una realitat que ja forma part del seu món.

Tribuna

Josep Valls Grau. Escriptor

Un quadern centenari

He de dir abans de res que durant tot aquest passat 2018 he tingut una experiència nova que m'ha agradat molt, consistent en llegir el post que Xarxa de Mots ha anat publicant a internet, seguint dia per dia *El quadern gris* de Josep Pla, que aquest 2018 ha fet cent anys que l'Homenet de Llofriu l'escrigué.

PLA EL SUBTITULA *Un dietari*, però uns quants anacronismes i incongruències fan pensar que el dietari va ser escrit posteriorment a les dates que encapçalaven els textos de cada dia. L'inici del llibre ja s'ha fet famós o quasi: "Com que hi ha tanta grip, han hagut de tancar la Universitat", escriu el 8 de març del 1918. L'estiu del 1985, a Figueres, el gran estudiós planià Lluís Bonada em feia saber que la clausura de la Universitat de Barcelona per grip va ser set mesos després, exactament el 12 d'octubre. Més endavant Pla escriu que llegeix l'*Odíssea* en traducció de Carles Riba el 1918, un any abans que fos publicada. Igualment amb *Les planetes del Verdum*, de Carner, que llegeix,

diu, el 19 de març del 1918, quan el llibre no aparegué fins el setembre següent. Hi ha força més anacronismes que Lluís Bonada va explicant i escrivint en el seu estudi *El quadern gris de Josep Pla*, publicat el 1985.

PLA NO MIRAVA MASSA PRIM quan es tractava de dates o dades precises, i no l'amoïnaven gaire els anacronismes. Un dia li vaig dir que datava la Revolució Francesa (no recordo en quin volum de l'OC) el 1798, quan va ser nou anys abans. Em contestà amb una de les seves habituals (i sovint divertides) *boutades*: "Miri: l'arqueòleg senyor NN, amb el fèmur d'una mena d'elefant

“Pla no mirava massa prim quan es tractava de dates o dades precises

que han trobat no sé on, s'equivoca de cinquanta mil anys, i no passa absolutament res.”

LLEGINT AQUEST 2018 dia a dia *El quadern gris*, sembla que s'aprecia més la quotidianitat que practica el jove estudiant desvagat i voluble. La "vida de poble" omple bona part del dietari amb descripcions de l'ambient familiar i social de Palafrugell, les tertúlies de cafè hi tenen una part important, però curiosament gairebé mai hi intervé ell. Dona notícia de lectures fetes, hi posa reflexions literàries i pintoresques, judicis morals o simplement confessions personals, hi descriu paisatges... Gairebé gosaria afirmar que el llibre és una autobiografia, des de la immediatesa i l'espontaneïtat, presentada en forma de dietari intermitent. No tinc més espai, però ho diré encara: resulta una pura delícia diària aquesta iniciativa de Xarxa de Mots, a qui presento el meu agraïment perquè la lectura de Pla, sobretot en aquest temps que ens ha tocat viure, és més que literatura: és un bon desinfectant.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Reclamació del peatge a la C-16

■ El 20 de novembre passat, cap allà a les 6.45 h, circulava per la carretera C-58 en direcció a Manresa quan una patruilla dels Mossos em va obligar (a mi i a altres vehicles) a desviar-me cap a l'autopista C-16. El motiu (vaig saber després) va ser el famós descarrilament de tren que va tenir lloc aquell matí. El tema és que quan vaig arribar al peatge de la C-16 les barreres estaven abaixades i diversos cotxes vam exigir a l'encarregada que les aixequés, cosa que no va fer al·legant que no havia rebut l'ordre d'aixecar barreres. Contra la meua voluntat vaig haver de pagar el peatge i vaig exigir el comprovant de pagament per reclamar els diners. Vaig escriure al Servei Català de Trànsit i van respondre afirmant que abans de tallar del trànsit a la C-58 havien donat l'ordre d'aixecar les bar-

res de la C-16, tot i admetre que hi podia haver hagut falta de coordinació al principi. He escrit a Autema dues vegades i ni em contesten. Ha passat més d'un mes i ja no sé què més puc fer per recuperar els meus diners.

LLUÍS VALÈNCIA ANTÓN
Barcelona

T'imagines ser totalment lliure?

■ L'altre dia vaig veure *La teoria sueca de l'amor*, un documental d'Erick Gandini. El llargmetratge gira entorn de les conseqüències de les bases del plantejament polític del 1972 a Suècia. La idea dels governs nòrdics era ser un estat que pogués cobrir qualsevol necessitat perquè cap persona hagués de dependre d'una altra per desenvolupar-se i viure. A priori, sembla una idea genial. No obstant això, es va produir una epidèmia de solitud.

Quan l'estat garanteix la plena independència a l'individu, aquest s'acaba aïllant perquè la família i els amics són vistos com una limitació. I, quan les relacions estan basades en la individualitat, ocorre el següent: a Suècia una de cada quatre persones mor sense que ningú se n'assabenti, la meitat de la població viu sola i pots demanar per internet que t'arribi a casa esperma juntament amb instruccions per a una inseminació artificial. No, no és una societat treta d'una novel·la de ciència-ficció, és un dels països de referència a Europa.

MARTA MUÑOZ RUIZ
El Bruc (Anoia)

Abusos sexuals a menors d'edat

■ No es parla dels casos d'abusos sexuals a menors d'edat. Després de dedicar un projecte de la meua carrera a aquest tema, he pogut veure

com la meitat de les víctimes d'agressió sexual són menors, dels quals menys d'un 30% són atesos en centres de salut mental i en el sistema de justícia juvenil. Es tracta d'un tema delicat, en el qual no només els educadors i les famílies han d'estar conscienciades, sinó també els polítics, i actuar conseqüentment. El govern, tot i haver promès aplicar la llei orgànica de promoció del bon tracte i l'erradicació de les violències contra la infància i l'adolescència, encara no ho ha fet. Així doncs, els errors en el sistema judicial se seguiran repetint, deixant de banda el tema i silenciïnt-lo, com si no tingués cap mena d'importància. Fins quan hauré d'esperar per tal que es comenci a fer justícia en aquests casos? Quants menors més seran objecte d'abusos, abans que hi hagi cap canvi real?

SARA MONTANER FERNÁNDEZ
Barcelona